

عنوان مقاله:

راهبردهای زنان نقاش افغانستان در بازآفرینی و احیای میراث تصویری نگارگری در نقاشی معاصر این کشور

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 11، شماره 39 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

رضا رفیعی راد - دانشجوی دکتری هنرهای اسلامی، گروه هنرهای اسلامی، دانشکده هنرهای صنعتی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، ایران

مهدی محمد زاده - استاد، گروه هنرهای اسلامی، دانشکده هنرهای صنعتی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

زنان افغانستان در سال های اخیر، برخلاف گذشته، حضور گسترده ای در تاریخ هنر این کشور و نقش مهمی در تعیین سمت و سوی حال و آینده این جریان داشته اند. نحوه تعامل این گروه پرشمار، نوظهور و موثر بر تاریخ هنر افغانستان، در مواجهه با ورود مبانی هنر مدرن به این کشور از حدود ۱۳۰۰ش و حمایت نهادهای غربی از یک طرف و از طرف دیگر سابقه سنت دیرپای بصری، قبل و بعد از اسلام، آغازگاه مسئله این پژوهش است. سوال این است که بانوان نقاش معاصر افغانستان با تکیه بر ویژگی های نگارگری، چه راهبردهای انحصاری را جهت بازآفرینی و احیای نگارگری در نقاشی معاصر ارائه نموده اند؟ این پژوهش با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای و آرشیوی آثار نقاشان معاصر افغانستان، نتایجی را حاصل نمود و مشخص شد که نقاشان مرد و زن معاصر افغانستانی، با تکیه بر وجه ساختاری نگارگری، راهبردهایی جهت بهره گیری از امکانات آن در تلفیق با مبانی هنر مدرن، ابداع نموده اند که برخی از این راهبردهای بازآفرینی و احیای نگارگری در نقاشی معاصر افغانستان، تنها در آثار نقاشان زن دیده می شود. ازجمله می توان به کاربری سنت تصویری شکستن کادر در نگارگری، همراه با تقسیم بندی اثر به کادرهای کوچک تر در آثار ندیما یوسفی، به کارگیری ایزه های معاصر مانند پرچم و یا صورت های اینترنتی، در آثار نقاشانی همچون صالحه وفا جواد و صغری حسینی، تغییر رنگ هاله دور سر در آثار حمیرا مستور و همچنین استفاده از مبانی نگارگری، جهت ارائه نقاشی ژانر در آثار نقاشانی چون زهرا باقری و حنیفه جعفری اشاره نمود.

کلمات کلیدی:

تاریخ هنر افغانستان، نقاشی معاصر افغانستان، نگارگری، زنان نقاش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030436>

